

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13, 34)

Nr. 7 (373)
Anul X (2019)
3 Martie

VIATA CREȘTINĂ

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

DUMINICA ÎNFRICOȘĂTOAREI JUDECĂȚI

Judecata va avea drept criteriu milostivirea și iubirea față de alții. Așa ne spune Evanghelia din această zi - că ne vom prezenta cu toții la judecată și vom fi întrebați dacă am avut milă de cel sărac, de cel flămând, de cel gol, de cel în închisoare. Și spun Sfinții Părinți care au explicat acest cuvânt din Evanghelie că această milă la care noi suntem chemați se arată în mai multe feluri.

În primul rând, milostivirea față de cel mai sărac este sensul cel mai ușor de înțeles și cel mai la îndemână de pus în practică. Un al doilea înțeles de referă la grija de a nu-l răni sau jigni pe celălalt prin cuvinte nepotrivite, blesteme sau comportamente inadecvate. În al treilea rând, mila se arată prin faptul că fiecare, în locul nostru de muncă și în ascultarea noastră, facem ceea ce se cuvine, arătând respect, corectitudine și considerație față de semenii.

Un alt înțeles este acela că omul trebuie să se îngrijească de sufletul său, care devine flămând dacă nu-i dăm rugăciune, însetat dacă nu-i dăm smerenie și gol dacă

nu-l umplem cu iubirea față de Dumnezeu și de oameni.

† TEOFAN
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

NU EXISTĂ OM MAI ÎNȚELEPT DECÂT CEL MILOSTIV

Oamenii buni în mod firesc nu țin răutate în inima lor, dar nici bunăta-tea lor nu o țin pentru ei înșiși. De aceea, nu țin nici lucrurile frumoase, nici nu sunt impresionați de frumusețile lumii, arătând prin aceasta credința lor fierbinte în Dumnezeu, precum și dragostea lor cea multă.

Nu există om mai înțelept decât cel milos-tiv, care dă cele pământești, lucruri stricăci-oase, și cumpără cele nesticăcioase, cerești. Precum nu există mai mare neghiob în lume ca lacomul de bani, care mereu adună și mereu nu are și care în cele din urmă își cumpără iadul prin economiile sale adunate. Cei care se pierd prin lucruri mate-riale sunt pierduți cu totul, pentru că îl pierd pe Hristos.

Cel stăpânit de lucruri materiale totdeau-na este stăpânit de înfrustări și de neliniște, pentru că pe de o parte tremură să nu-i fie luate acestea, iar pe de o parte să nu i se ia sufletul. Și iarăși, zgârcitul care și-a an-chilozat mâna din prea multă strânsoare și-a strâns și inima sa făcându-și-o de piatră. Ca să se vindece, va trebui să cerceteze pe

oamenii cei nefericiți și să-l doară pentru ei, așa încât să fie nevoit să-și deschidă, încet-încet, mâna sa. Și atunci i se va înmuia și inima sa cea de piatră redevinând inimă de

om, deschizându-i-se în felul acesta ușa Raiului.

Cuviosul Paisie Aghioritul

DE CE NU SE CONSUMĂ CARNE ÎN SĂPTĂMÂNA BRÂNZEI?

După îndătinata tradiție liturgică, înainte de începerea Postului Mare parcurgem o perioadă de trecere numită în popor săptămâna albă, a brânzei ori a untului. Aceste numiri reprezintă o formulare populară a perioadei de șapte zile dinaintea postului propriu-zis, în care nu se face dezlegare la carne, ci doar la produse din lapte, ouă și pește. Se urmărește prin aceasta obișnuirea organismului cu alimente mai ușoare, fiind de fapt o etapă de tranziție de la alimentația cu produse din carne la una exclusiv vegetariană. Dacă sufletul este instruit în vederea luptei duhovnicești din Postul Mare cu două săptămâni în urmă, prin cele două duminici speciale, a vameșului și a fariseului, dar și cea a fiului risipitor, iată că după Duminica Înfricoșătoarei Judecăți se alătură și trupul acestei pregătiri, nu doar prin renunțarea la carne, dar și prin rânduiala Bisericii din zilele de miercuri și vineri, când nu se săvârșește dumnezeiasca Liturghie, fiind numite zile aliturgice. Programul liturgic al acestor două zile ne înlesnește accesul în ambianța Postului Mare. Săvârșirea celor șapte Laude se face după rânduiala din post, cu rugăciunea Sfântului Efrem Sirul „Doamne și Stăpânul vieții mele”, însoțită de metanii, familiarizând astfel trupul cu nevoița pe care o vom săvârși pe parcursul întregului post.

Prin aceste rânduieli, Biserica, ca o mamă grijulie, ne oferă binecuvântatul prilej de a ne pregăti mai stăruitor în vederea declanșării și asumării luptei cu păcatele, asalt duhovnicesc care ne va duce pe cărarea virtuților mai aproape de Dumnezeu, nădăruind astfel că „de vom posti după lege, după dreptate vom fi încununăți”. Dacă luăm în considerare că duminica dinaintea începerii Postului Mare este numită „a izgonirii lui Adam

din Rai”, înseamnă că săptămâna brânzei amintește de șederea protopărinților neamului omenesc în Rai, unde nu au mâncat carne. De aceea și noi suntem îndemnați să lăsăm bucatele de carne, nădăruind a câștiga starea lui Adam înainte de a fi izgonit, când îl putea vedea pe Dumnezeu. Însăși denumirea „albă” ne sugerează starea de curăție la care trebuie să ajungem în post, ce se vrea a fi reîntoarcerea noastră la starea paradisiacă pierdută prin păcat. De altfel, învățăturile Triodului ne spun că Sfinții Părinți au statornicit săptămâna albă „ca un fel de curățire de mai înainte; cu încetul și treptat îndepărtându-ne de la mâncări grase, să primim frâul postului printr-o mâncare mai ușoară”. Să mai amintim că renunțarea la carne în această săptămână nu este benevolă, ci obligatorie. Sunt prevederi în Canoanele Bisericii care fac referire la cei care se vor consuma carne în luna brânzei să se canonisească cu 300 metanii și pocanie patru ani.

Spre finalul săptămânii, sâmbătă, Biserica a rânduit proslăvirea tuturor bărbaților și femeilor care s-au nevoit prin viață ascetică, post și rugăciune. Nimic nu este întâmplător în programul liturgic al Bisericii noastre. Această aducere aminte de toți cuvioșii și cuvioasele are în vedere, după spusele sinaxarului zilei următoarea țintă: „având ca pildă și călăuză viața lor și dobândind sprijinul și ajutorul lor, vom putea fi gata pentru luptele cele duhovnicești, mai cu seamă când ne gândim că și ei au avut aceeași fire ca și noi. Deci sfinții purtătorii de Dumnezeu ne îmbărbătează ca să săvârșim fiecare după putere multele lor virtuți spre a fi învredniciți ca și ei de aceleași răsplătiri”.

Cu alte cuvinte, în urcușul duhovnicesc al postului nu suntem singuri, ci avem alături pe

sfinții cuvioși și cuvioase care sunt modele de urmat, călăuzitori în dificila luptă cu patimile având ca scut asceza și pocăința. Cinstirea sfinților nevoitori nu vizează doar pe monahi, ci și pe laici. Ce trebuie să înțeleagă mireni din această sărbătoare? Că lunga călătorie a Postului Mare cheamă și pe ei să devină „călugări după fire”, adică să se îndeletnicească mai stăruitor cu rugăciunea și postul, chiar dacă nu sunt viețuitori în mănăstiri, ci într-o lume clocotind de agitație. Răsplata va fi pe măsură!

Ultimul răgaz duhovnicesc dinaintea începerii Sfântului și Marelui Post îl constituie duminica izgonirii lui Adam din Rai sau a iertării. Ni se cere în mod expres să iertăm tot ce avem asupra cuiva: „de nu veți ierta oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta vouă greșelile voastre” (Matei 6, 14-15). De ce trebuie să le cerem iertare și să-i iertăm pe semenii noștri? Ca și Domnul să ne ierte și nouă păcatele. Cutremurător! Nu primim iertare dacă ne dovedim incapabili s-o dăm. În măsura în care ne place să avem vrăjmași, îi cerem lui Dumnezeu să ni Se arate dușman. Sunt cuvinte grele, dar veridice, căci Mântuitorul Hristos nu glumea, nici nu arunca vorbe în vânt. Și totuși, din ce pricină Domnul a condiționat iertarea Lui de cea acordată de noi celor care ne-au făcut vreun rău voit sau inconștient? Răspunsul ni-l oferă Sfântul Maxim Mărturisitorul: „Mila lui Dumnezeu se ascunde în milostivirea noastră față de aproapele”. Așa stând lucrurile, vom fi tentați să rostim mai ușor: „Iartă-mă!”.

Arhimandritul Mihail Daniliuc

Sursa: *doxologia.ro*

CE ESTE PRESCURA?

Prescura o vedem la fiecare Sfântă Liturghie, o vedem în mâna celor ce dau pomelnice, o vedem la Proscomidiar, în mâna preotului ce pregătește Cinstitele Daruri. Alături de vin și apă, această pâine liturgică numită „prescură” este materia principală din care se pregătesc Sfânta împărtășanie și Sfânta Anafură. Cuvântul „prescură” vine de la grecescul „prosfora” și înseamnă jertfă, ofrandă, aducere sau punere înainte.

Ea este făcută din pâine dospită, amestecată cu sare și apă. Liturghierul prevede anumite cerințe de calitate în ceea ce privește prescurile: să fie făcute din făina de grâu curat, nu prea veche ori alterată, să fie preparate cu apă naturală, curată, potrivit de sărate, dospite, bine coapte și narse, cu gust firesc.

Prescura are mai multe forme. Cea mai întâlnită este cea rotundă, pe care se aplică

o pecete cu un instrument special, numit „pistornic”, și care imprimă inițialele **IC.XC.NI.KA**, dispuse sub formă de pătrat. Inițialele înseamnă „Iisus Hristos învinge”. Această formă simbolizează dumnezeirea fără început și sfârșit și rotunjimea pământului. Alte forme ale prescurii sunt: cu trei cornuri, simbolizând pe Sfânta Trime, cu patru cornuri, în formă de cruce, cu cinci cornuri amintind cele cinci pâini înmulțite de Mântuitorul în pustie.

Prescura cu patru cornuri în formă de cruce, obișnuită la noi în țară, este recomandată de către Sfântul Simeon al Tesalonicului „pentru că și Dumnezeu s-a făcut om cu totul desăvârșit alcătuit din suflet și din cele patru stihii, pentru că și lumea este din patru părți, și Cuvântul acesta al lui Dumnezeu este Trupul pe care L-a luat Hristos”.

Prescurile se pregătesc de către o persoană cu viață curată, adică având rugăciune multă și nevoiță de post și fapte bune.

